

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει:
antifascripta@yahoo.com

Μάρτιος 2021

Ευχαριστούμε τον Ο. που μας παραχώρησε το σχέδιο του εξωφύλλου.

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ (ΚΙ ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ) ΤΟΥΜΠΑ, ΦΕΤΟΣ ΟΜΩΣ «ΕΧΕΙ ΚΙΝΗΜΑ»

Κλείσαμε ήδη έναν χρόνο από τότε που τα κράτη αποφάσισαν να κηρύξουν επισήμως τον νέο γύρο της πολεμικής αντιπαράθεσης μεταξύ τους, με εργαλείο έναν ιδίωτη. Ένας χρόνος βαθύτατου ζόφου, ακραίων απαγορεύσεων, μαζικού φόβου και μαζικής υποκρισίας. Και είναι ήδη φανερό, όπως θα έπρεπε εξαρχής να είναι, ότι η κρατική διαχείριση δεν είναι ούτε «παράλογη», ούτε «αναποτελεσματική». Τα ακραία μέτρα που τη συνοδεύουν έχουν αδυσώπητη ταξική λογική. Στοχεύουν στην πειθάρχηση και την ταξική μας υποτίμηση και ταυτόχρονα εκφράζουν την προστασία των αφεντικών μας από την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση και την προετοιμασία για πόλεμο.

Κι όμως, έναν χρόνο μετά, το πιο τρομακτικό πράγμα που αντιμετωπίζουμε δεν είναι οι πολεμικές ιαχές που συνοδεύουν την όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης. Δεν είναι οι μισθοί μας που έπιασαν πάτο. Ούτε η επιβολή μεταμφιέσεων με σύμβολα φόβου και παράνοιας. Ούτε ακόμη το στραγγάλισμα των ζωών μας στο τρίπτυχο «δουλειά-σπίτι και σκασμός» υπό αστυνομική επιτήρηση και κατ'οίκον φυλάκιση με σόσιαλ μίντια και νέτφλιξ. Το πιο τρο-

μακτικό πράγμα είναι ότι οι κοινωνίες μας αποδεικνύονται πρόθυμες να πιστέψουν τα πάντα, να συνηθίσουν τα πάντα, να αποδεχτούν οτιδήποτε εκπέμπεται από το ρεπερτόριο της κρατικής ρητορικής. Αυτό το τρομακτικό επίτευγμα δεν συντελέστηκε βέβαια μέσα σε έναν χρόνο. Η συγκρότηση του εθνικού κορμού σε τούτη τη χώρα είναι εγγεγραμμένο τριακονταετίες και άνω. Τα μίντια, τα συνδικάτα και συνολικότερα, οι θεσμοί μεσολάβησης στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στα γήπεδα, στους χώρους εργασίας δουλεύουν επί δεκαετίες ως μάντες πειθάρχησης της εργατικής τάξης και ως μάντες συστράτευσης στα κρίσιμα «εθνικά ζητήματα».

Οπότε, πού βρισκόμαστε έναν χρόνο μετά; Βρισκόμαστε στο σημείο όπου με τη συμφωνία και συμβολή όλου του πολιτικού συστήματος, η «νέα κανονικότητα» της παγκόσμιας διακρατικής συγκρούσης έχει εμπεδωθεί δίχως να τρέξει κάστανο. Στο σημείο όπου, οι ακραίες απαγορεύσεις και οι συνθήκες που τις παράγουν δεν γίνονται καν αντικείμενο κριτικής και αμφισβήτησης, αντιθέτως εγκριθένται ομαλά και μεθοδικά στην καθημερινότητά μας, μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας.

ANTI FA SPEAKING KING

Στο μεταξύ, το τελευταίο διάστημα σαλεύει ξανά ο βούρκος του δικομματισμού και της υποτιθέμενης σύγκρουσης μεταξύ δεξιάς και αριστεράς του κράτους. Ένα χρόνο μετά, όπου δεξιά και αριστερά κανόνισαν ώστε να επιβληθεί η πιο ακραία λογοκρισία στην αμφισβήτηση των «ειδικών» και των απαγορεύσεων (μέσω και της συκοφάντησης ως «συνωμοσιολογία»), βλέπουμε και πάλι εγκεκριμένες από τα κόμματα της αντιπολίτευσης διαδηλώσεις για εγκεκριμένα φυσικά από το πολιτικό σύστημα ζητήματα. Επιτρέπεται να διαδηλώνουμε για την αστυνομία στα πανεπιστήμια, αλλά όχι για την αστυνομία στις γειτονίες μας. Επιτρέπεται να διαδηλώνουμε «ενάντια στη λογοκρισία στη μουσική», αλλά όχι για τη λογοκρισία που έχει επιβληθεί από τους «ειδικούς». Στη μεταμοντέρνα χούντα που ζούμε, επιτρέπεται να έχουμε κίνημα μετοο και συνάμα «κράτος δικαίου»... με φεμινιστές δημοσιογράφους και εισαγγελείς και δικαστές και μπάτσους. Επιτρέπεται να μιλάμε για τους εμβολιασμούς, αλλά μόνο με αιτήματα του είδους να παρασκευάζονται τα εμβόλια («δημόσιο αγαθό» το λένε) από ντόπιες φαρμακοβιομηχανίες («άρση της πατέντας» το λένε), ώστε να διανύσουμε γοργά το «τελευταίο μίλι» για την έξοδο απ' το τούνελ. Παράλληλα, παρελαύνουν ξανά στις οθόνες «σκάνδαλα», «καθάρσεις» και «αποκαλύψεις» με ρητορική βγαλμένη απ' τα κατάβαθα της ευπ και της άκρας δεξιάς. Και τέλος, βρισκόμαστε στον τόπο όπου σχεδόν άπαντες εναποθέτουν τις ελπίδες τους για μια κάποια χαλάρωση των μέτρων στον ήλιο, τη ζέστη και τους... τουρίστες.

Το γεγονός ότι το τελευταίο διάστημα ερχόμαστε και πάλι αντιμέτωποι με μια σκηνοθεσία βγαλμένη απ' τους παλιούς καιρούς της «ομαλότητας», έχει ως αποτέλεσμα τη γενικότερη συσκότιση. Με άλλα λόγια, η «δεξιά» και η «αριστερά» του κράτους αφού πρώτα συντονίστηκαν να μας κλειδώσουν σπίτι, τώρα παριστάνουν ότι συγκρούονται για την ανομία στα Πανεπιστήμια, για τους βιασμούς από πρόσωπα εξουσίας, για την αξιολόγηση στο δημόσιο, για τον κακό (τους τον) καιρό. Την ίδια βέβαια στιγμή που η αστυνομία είναι παντού, τα σχολεία παραμένουν κλειστά, τα πανεπιστήμια έχουν λουκέτο, οι μάσκες επιβάλλονται μέσα κι έξω, οι συναθροίσεις που δεν έχουν έγκριση από το Κόμμα παραμένουν παράνομες και, βέβαια, κάτι εκατοντάδες χιλιάδες πρέπει να

τη βγάζουν με μηδέν έως 500 ευρώ. Και μην ξεχνάμε ότι όλα αυτά συμβαίνουν σε συνθήκες όπου απαγορεύεται να κινούμαστε ελεύθερα!

Υπάρχει λοιπόν οποιαδήποτε σχέση των ζητημάτων που απασχολούν το τελευταίο διάστημα την επικαιρότητα με τη ζοφερή κοινωνική πραγματικότητα; Όχι, δεν υπάρχει καμία απολύτως σχέση. Η σκηνοθετημένη σύγκρουση «αριστεράς-δεξιάς» και η ρητορική που παράγει, όσο φουντώνει, τόσο αδυνατεί να επικοινωνήσει με την επιδείνωση των ζώων μας, τον καθημερινό ταξικό πόλεμο που διεξάγεται ενάντια στην πολυεθνική εργατική τάξη της χώρας και τον παγκόσμιο διακρατικό ανταγωνισμό.

Η «νέα κανονικότητα» και τα επόμενα μέτρα που θα έλθουν, πηγάζουν απευθείας από όλα όσα απουσιάζουν σήμερα από την επικαιρότητα, τις οθόνες, τα posts και το δημόσιο λόγο. Είναι τα ζητήματα που τρέχουν ορμητικά υπογείως και θα έλθουν στο άμεσο μέλλον απειλητικά στην επιφάνεια. Θυμίζουμε τα βασικότερα:

Ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή και την ευρύτερη περιοχή. (Αλήθεια, αναρωτιέται κανείς ένα χρόνο μετά, τι να γίνεται με τον πόλεμο στη Συρία; Τι συμβαίνει στη Λιβύη; Τι να απέγινε ο «σύμμαχος» Χαφτάρ;).

Είναι το κλείσιμο κάθε κράτους στον εαυτό του και η προετοιμασία για πόλεμο. (Συζητάει κανείς για τα κλειστά σύνορα στο εσωτερικό της Ένωσης, τις διμερείς συμφωνίες του ελληνικού κράτους και τους εξοπλισμούς του;).

Είναι ο εμπορικός πόλεμος μεταξύ των κρατών.

Είναι το διαρκώς αυξανόμενο δημόσιο χρέος που φέρνει σε ολοένα και πιο εμπόλεμες σχέσεις τα κράτη.

Είναι η στρατιωτική διαχείριση της μετανάστευσης και η πειθαρχηση της εργατικής τάξης.

Αυτά είναι τα ζητήματα που καθορίζουν τη σημερινή κοινωνική πραγματικότητα, τα μέτρα, τις απαγορεύσεις, τον εγκλεισμό και την κάθετη πτώση των μισθών. Αυτά είναι τα ζητήματα που συσκοτίζονται αυτή τη στιγμή στο δημόσιο λόγο. Και γι' αυτά ακριβώς τα ζητήματα χρειαζόμαστε επειγόντως συλλογικές ερμηνείες και συλλογικές απαντήσεις.

Όλα καλά λοιπόν με τα φώτα της δημοσιότητας που είναι στραμμένα στην υποτιθέμενη σύγκρουση στο

εσωτερικό του πολιτικού συστήματος. Δεν έγινε και τίποτα. Μόνο ένας ολάκερος κόσμος που έρχεται τούμπα γίνεται, παρέα με το ακόμα βαθύτερο ξήλωμα κάθε δυνατότητας συλλογικής κατανόησής του. Ψιλά γράμματα βέβαια. Φέτος, έχει «κίνημα».

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Όταν φοράς μάσκα, δεν μπορείς να κάνειςτσι-
χλόφουσκες. Δεν μπορείς να φτύσεις στον
κόρφο σου. Δεν μπορείς να φυσήξεις το γι-
αούρτι. Δεν μπορείς να φιλήσεις την αγάπη
σου. Δεν μπορείς να βγάλεις τη γλώσσα στον
καθηγητή. Με τη μάσκα δεν μπορείς να φωνά-
ξεις συνθήματα σε μια αντιφασιστική διαδή-
λωση. Δεν μπορείς, λόγου χάρη, να φωνάξεις
«Μας κόβουν τους μισθούς και λεν να μη μι-
λάμε/Μάσκες δε φοράμε, σπίτι δε γυρνάμε».
Με τη μάσκα δεν μπορείς να κυκλοφορείς με
μια χειροβομβίδα στο στόμα όπως η Μιγιά Βε-
στρίνι, δεν μπορείς να υψώσεις τη φωνή σου
σε ένα μάθημα ιστορίας όπως η Ζάνα Αλσούς,
δεν μπορείς να πεις ένα τραγούδι στη Ρόζα
Λούξεμπουργκ όπως ο Ριγιάντ Αλ Σαλέχ Αλ
Χουσεΐν, δεν μπορείς να στεγνώσεις με το
στόμα τη μέρα όπως η Μοντ Φανχάουαρτ, να
την τυλίξεις μέχρι την άκρη της παλίρροιας,
δεν μπορείς να φωνάξεις «Ποίηση σημαίνει
εναντίωση» όπως η Νάταλι Κιεντάν. Τι μπορείς
να κάνεις όταν φοράς μάσκα; Μπορείς να το
βουλώσεις.

(Απόσπασμα από το σημείωμα της σύνταξης του
ποιητικού σκεύους και όχι μόνο Τεφλόν, τεύχος
24, Χειμώνας – Άνοιξη 2021)